

hvorved det bliver mere muligt at stemme for det.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juvl Rysensteen*): Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning, at Lovforslaget kun er bestemt til at gælde for 1 Aar, og at det ikke er Meningen, at denne Ordning skal være endelig. Det er kun for at komme ud over de lave Takster, vi nu have, at dette er foreslaaet. For øvrigt tror jeg, at den Beregning, det ærede Medlem opstillede, er noget for løs.

Lunn: Ved første Behandling af dette Lovforslag deltog jeg i Debatten, og indledede i Overensstemmelse med det ærede Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) med at beklage, at Jernbanekommissionens Formand, det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) paa forskellig Maade havde gjort Rede for, hvad der var foregaaet i Kommissionen. Jeg staar fremdeles paa samme Standpunkt og ønsker principielt, at der ikke her skulde være Tale om Kommissionens Arbejde. Jeg anser det nemlig for urigtigt, at det er bragt under Debat her i Landstingssalen; men da Kommissionens Formand ogsaa ved 2den Behandling har fortsat sin Redegørelse for Kommissionens Arbejde, anser jeg mig for forpligtet til her, inden Lovforslaget forlader dette Ting, paa et Par enkelte Punkter at modsige Kommissionens Formand, idet jeg søger min Berettigelse dertil i, at vi Kommissionsmedlemmer ikke kunne være tjente med, at den Redegørelse, som Kommissionens Formand her har givet, kommer ud i Verden uimodsagt fra vor Side. Da jeg ønsker at indskrænke mig til det mindst mulige, skal jeg her angribe det ærede Medlems Udtalelser paa et Hovedpunkt.

Naar Kommissionens Formand har bibragt eller søgt at bibringe Landstinget den Opfattelse, at Kommissionen har deltaget i Indstillingen til Ministeren om, at Takstloven skulde forlænges paa et Aar, er det absolut ikke Tilfældet. For at fatte mig i den største Korthed vil jeg dokumentere det ud af selve Kommissionsprotokollen, hvoraf jeg af Kommissionens Formand har forlangt at faa en Udskrift over Mødet den 22de Oktober 1900. Der gives en Beretning om, hvorlunde Formanden da fik det Indtryk, at Flertallet af Kommissionen vilde anse det for urigtigt at søge Kommissionens Arbejde sluttet saaledes, at der kunde komme til at foreligge en midlertidig Indstilling, hvorimod det

vilde være at foretrække at søge Tidsfristen for de to Love af 1896 og 1898 forlænget. Det er altsaa et kort Referat af, hvad Kommissionens Formand da fremdrog i Kommissionens Møde. „Formanden var derfor“ — dette er ordret citeret — „hvor lidet heldigt dette end var særlig med Hensyn til Lønningssagen, villig til at arbejde efter denne Plan og til derom at indgive fornøden Skrivelse til Ministeriet, alt under Forudsætning af, at Ministeren, hvem han forgæves havde søgt for at tale med ham derom, var villig til at gaa ind herpaa“. Der foreligger i Kommissionens Protokol ikke derefter nogen Redegørelse for, hvorledes dette Forhold fortsatte sig; vi kunne altsaa derom kun henholde os til vor Hukommelse og vore egne Optegnelser efter Møderne. Det, der er foregaaet, er, at Kommissionens Formand havde en Konference med Ministeren, som ikke var villig til at gaa ind paa dette. Det næste, der er foregaaet, er dette, at mine Meningsfæller og jeg have protesteret i Kommissionen mod, at Kommissionens Formand indsendte — paa Kommissionens Vegne notabene — en Opfordring, denne Opfordring, som Kommissionens Formand altsaa paa den Tid havde til Hensigt at stille til Ministeren om at forlange Loven. Vi protesterede imod, at han paa Kommissionens Vegne gjorde denne Indstilling til Ministeriet, og det blev altsaa ikke gjort. Derimod har Kommissionens Formand paa sine egne Vegne, men dateret Kommissionen, indsendt en saadan Indstilling til Ministeriet. Det er derefter, at Ministeren har svaret, og saa foreligger alt det andet offentligt. Jeg angriber altsaa Kommissionens Formand, fordi han, uagtet han den Gang havde forpligtet sig til, kun hvis Ministeren var villig til at gaa ind paa Sagen, at fremme den paa Kommissionens Vegne, har søgt den fremmet alligevel uden Kommissionens Tilslutning. Jeg angriber ham dernæst, fordi han her i Landstinget har meddelt en Skrivelse — jeg talte allerede derom ved første Behandling, men fik ikke Lejlighed til at modsige, hvad Kommissionens Formand derefter fremdrog imod mig — fordi han altsaa har meddelt her i Landstinget en Udskrift af den Indstilling til Ministeriet, han paa sine egne Vegne gjorde, og med Hensyn til hvilken han er kommen til at gøre det Indtryk paa Landstingsmændene, som om den var indsendt paa Kommissionens Vegne. Herom foreligger der tilstrækkelig mange Henstillinger til mig, der godtgør, at Landstinget har faaet den Opfattelse, at Kommissionen